

FUTBOLMANIA

La lliga més llarga de la història serà recordada, sobretot, pel canvi en el reglament que premia el futbol ofensiu amb tres punts per victòria en lloc dels dos habituals. Què hauria passat les últimes temporades en cas d'aplicar-se aquesta norma? Quins equips seran els més afectats? La represa del campionat de lliga també ha portat la polèmica al València CF, un club que l'any passat va començar una nova etapa que pot finir el proper 27 de setembre, quan tindrà lloc l'assemblea d'accionistes que pot desbancar Francesc Roig de la presidència. Dos aspectes del món del futbol que copen, més que mai, l'actualitat informativa.

Salvem el València campió

Des que el març del 1994, Francesc Roig arribà a la presidència del València CF, la polèmica i la crisi han estat una constant en aquest club. Ara, pocs dies abans de la junta general d'accionistes que se celebrarà el pròxim dimecres, 27 de setembre, ha aparegut un grup d'oposició que volen 'Salvar el València', segons diu explícitament el seu lema.

Des que el València es va convertir en societat anònima esportiva (SAE) el 13 de juliol del 1992, obra de l'aleshores president Artur Tuzón, el club del cap i casal del País

Valencià ha viscut immers en una crisi permanent, tant institucional com esportiva. Aquesta crisi viurà el pròxim capítol el proper 27 de setembre, dia en què està prevista la celebració d'una junta general d'accionistes on l'oposició a l'actual president, Francesc Roig, el vol fer fora de la direcció del club. Aquesta oposició, formada per ex-consellers de l'era Tuzón i per

ex-companys del mateix Paco Roig, es va presentar el passat dia 8 de setembre en un cèntric hotel de la ciutat de València amb l'únic objectiu de "salvar el club" o, dit d'una altra manera, lliurar-lo de les mans del popular Paco Roig.

Després que el mes de març del 1994, Francesc Roig fora elegit president del club valencianista per una majoria ampla, Ramon Romero, l'altre candidat en aquelles eleccions, i la majoria dels anomenats "grans accionistes" del club van desaparèixer de l'escena pública del València CF i van deixar fer a un home que volia convertir aquest equip de futbol en un grup guanyador. Però, la tranquil·litat no li va durar gaire a Roig, perquè dos mesos després d'iniciar la presidència va haver d'afrontar les dues primeres dimissions de consellers. Jaime Ortí i Vicent Andreu (que ara encapçalen la candidatura opositora a Roig) van ser els dimissionaris, els primers que es mostraren crítics amb la forma personalista d'actuació del "president campió". L'activitat institucional del club va ser de vertigen mentre que, per altra part, el projecte esportiu de Paco Roig ("Per un València campió"), elaborat per Jesús Martínez, secretari-tècnic i cunyat del president, tampoc no va funcionar, tot i que es va posar en pràctica per l'entrenador campió del món als Estats Units amb la selecció de Brasil, Carlos Alberto Parreira.

El caos de les entrades de Copa. La Copa del Rei va ser, a més de la decepció a la lliga, un dels grans fracassos de la política de Roig. L'èxit esportiu que suposava que l'equip arribara, després de setze anys sense aconseguir-ho, a una final de la Copa, es va veure aombrat per l'escàndol popular que va portar el repartiment de les entrades per veure aquest esdeveniment tan desitjat per l'afecció valencianista. Les acusacions de favoritisme en aquesta distribució, a més del fet que molts socis i abonats del club no pogueren aconseguir una entrada per veure *in situ* la final, li va suposar a Roig una pèrdua de popularitat que, al capdavant, va començar a donar motius a l'oposició —que tenia i encara té menys suports

Iomar do Nascimento 'Mazinho' fou un dels primers fitxatges del "València campió" que Francesc Roig volia. Amb tot, el jugador brasiler manté una regularitat que el fa un titular indiscutible.

o simpaties entre els petits i mitjans accionistes del club que Roig — per organitzar-se i començar a treballar seriosament en el relleu del president valencianista. La pèrdua esportiva de la final de la Copa davant del Deportivo de La Corunya i l'afer de les entrades van fer que l'oposició a Roig mantinguera, això sí, amb moltes reserves i sense fer soroll, els primers contactes i reunions per estudiar la possibilitat d'enderrocar el president elegit feia poc més d'un any.

Durant l'estiu i quan l'activitat esportiva va desaparèixer, el treball als despatxos i al si del Consell es va intensificar. La guerra al si del màxim òrgan director del club dirigit per Paco Roig va esdevenir oberta i total. A principis del mes de juliol, sis membres del Consell del club valencianista demanaren la dimissió del president, a petició de Juan Vicente Jurado, aleshores vice-president del València CF. Els consellers Salvador de la Asunción, Guillermo Miralles, Enrique Roig, Pepe Gascó i Antonio Giner van fer també aquesta petició tot i que aquest últim va canviar d'opinió en l'últim moment i va impedir que el colp d'estat intern al Consell de Roig es materialitzara amb l'elecció d'un altre president per a l'entitat. Tot i això, "els consellers rebels" continuaren treballant dins del club. El president, ferit que no mort, acabava de lliurar una de les més importants lluites per tal de conservar la presidència del club. Roig necessitava mantenir la calma dins del Consell i, per això, va desaparèixer de l'escena pública i li va donar un major protagonisme a altres consellers, fonamentalment Jaime Molina. El president, conexedor que liderava un consell que no li era fidel, va aprofitar aquesta pèrdua voluntària de protagonisme públic per tal d'iniciar contactes amb altres accionistes que li garantiren la continuïtat al front del club.

Acostament a Cortés. Dins la dinàmica de contactes que va engegar el cada vegada més solitari president valencianista, el més important va ser l'acostament a l'ex-conseller d'Artur Tuzón, Pedro Cortés. Aquest era en aquell moment un dels majors accionistes del València SAE, i és per això que Roig li va oferir en diverses ocasions la possibilitat que entrara al Consell i ocupara una de les vice-presidències del club, això sí amb poders plens, i no com els altres que abandonaren Roig avorrits que aquest no els informara de res i tingueren d'assabantar-se de molts temes d'actualitat del València a través dels mitjans de comunicació.

El president de la coneguda empresa de misatgeria Seur no es va decidir mai —ni tampoc ara per ara— a donar suport a Roig, debilitat i necessitat d'un colp d'efecte que il·lusionara aquells petits i mitjans accionistes que confia-

ren en ell tan sols un any i mig abans i que ara es trobaven decebuts per un projecte que no ha estat campió. Però Cortés, que parla amb el poder i l'oposició d'igual manera, va donar el seu gran colp de mà quan va anunciar la compra de les gairebé dues mil accions del també ex-conseller en l'època de Tuzón, Agustín Morera. Amb aquesta adquisició, l'empresari valencià es converteix, de llarg, en el major accionista del club en acumular unes tres mil cinc-cents accions aproximadament.

Salvem el València i l'escàndol de la delegació d'accions. El passat 8 de setembre, el grup opositor a Roig —encapçalat per Vicent Andreu i José Peris Frígola, candidat del grup a ocupar la presidència del València CF, tot i que no ho diuen públicament— anuncià durant la presentació de la candidatura a la presidència del club que tenien “més que evidències” que el Consell de Roig havia comès “irregularitats en la recollida de delegacions d'accions” per a la junta d'accionistes. En aquell moment s'obria la caixa dels trons del darrer afer al València. Dos mitjans de comunicació de la capital del País Valencià, Ràdio València-SER i el diari *Levante-EMV*, descobriren irregularitats en les actes on figurava la llista de les delegacions d'accions en la junta d'accionistes que va elegir Paco Roig president, el mes de març del 1994.

El diari *Levante* publicava les llistes d'accionistes que figuraven en aquestes actes i que havien delegat les seues accions, i encomanava a una empresa que certificara, mitjançant trucades telefòniques, aquestes delegacions. Per la seua banda, l'emissora difonia documents sonors sobre persones que eren propietàries d'un nombre reduït d'accions i apareixien en les actes com a accionistes que havien delegat els seus títols en Paco Roig. L'actual president valencianista, evidentment, ha negat aquesta denúncia, i ha assenyalat que les actes que han utilitzat aquests dos mitjans de comunicació —tot s'ha de dir, beligerants amb la gestió de Roig des que va arribar a la presidència— no eren les oficials que es van fer servir en aquella junta d'accionistes. Amb tot, els problemes per a Francesc Roig no s'acaben ací, perquè la setmana passada el conseller-delegat en l'escola de futbol del club, Guillermo Miralles, va presentar la dimissió al president. Miralles va ser un dels sis consellers que van demanar, a principi de juliol, la dimissió del president Roig. A més a més, el conseller dimissionari ha anunciat que en els pròxims dies hi haurà més renúncies de consellers i, entre ells, estaran pràcticament la totalitat dels crítics amb la gestió de Roig i que han treballat al seu costat. El 27 de setembre ens trobarem amb un nou capítol en tot aquest fulletó en què s'ha convertit el València CF. **Daniel Hermosilla**

José Peris Frígola i Vicent Andreu, portaveus del grup "Salvem el València". El pròxim dia 27 tractaran d'aconseguir la presidència del club.

"Salvem el València", l'oposició

El passat 8 de setembre es va presentar a un cèntric hotel de la ciutat de València la candidatura que lluitarà amb Francesc Roig, l'actual dirigent màxim del València CF, per tal d'aconseguir la presidència del club. Sota l'argument de l'escassa transparència en la gestió del president, aquest grup, format per consellers de l'equip de l'anterior president, Artur Tuzón, i també per ex-companys de l'actual president, vol acabar amb la imatge de crisi permanent que el València arrossega pràcticament des de la conversió en societat anònima esportiva, el juliol del 1992. Els components d'aquesta candidatura, que encara no està tancada, són fins ara Vicent Andreu, José Peris Frígola, Ramon Romero, Manuel Torres, Vicente Silla, Jaime Ortí, Juan Manuel Romero, Vicente Dalmau, José Moret, Javier Hurtado, José Enrique Silla, ex-president de la Cambra de Comerç de València, i Juan Galiano Estevan.

Algunes de les propostes que aquest grup ha fet a l'accionariat valencianista són: una política basada en la predrera i en l'aprofitament de l'escola del club, una política social on les penyes tinguen un major protagonisme al si del club i una política econòmica austera que limite el capítol de despeses i que facilite un equilibri en els balanços econòmics del club.

Però sense dubte, les dues reformes més importants d'aquesta candidatura són les que es refereixen a la vida institucional del club. La primera parla d'una mena de "lleis d'incompatibilitats" per als consellers del València, "que impedisca que cap persona pugui lucrar-se del club". I l'altra fa referència a l'intent de democratitzar i fer més transparents les juntes d'accionistes del València CF amb la redacció de "normes i cauteles oportunes que impedisquen que l'accionariat siga manipulat, es falsege el vot o s'impedisca la llibertat d'expressió" durant la celebració de les mateixes. A tot això, Paco Roig, president del club, ha replicat que "els salvadors són d'una altra època", i que no sap de què s'ha de salvar el València, un equip que ha aconseguit, després de setze anys, ser subcampió de la Copa.

D. H.